

Ze sborových akcí

Ne	06. 05.	09:30	bohoslužby
Po	07. 05.	19:00	schůzka hospodářská komise
St	09. 05.	19:00	biblická hodina – Desatero a izákovský cyklus
Čt	10. 05.	19:00	schůze staršovstva
Ne	13. 05.	09:30	bohoslužby na závěr synodu, VP
Po	14. 05.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	15. 05.	14:30	setkání nejen starších věkem
St	16. 05.	19:00	biblická hodina – Desatero a izákovský cyklus
Čt	17. 05.	19:30	setkání střední generace – Lukáš Borecki o misijní a diakonické práci sboru Slezske církve evangelické a.v. v Karviné.
Ne	20. 05.	09:30	bohoslužby, Martin T. Zikmund, VP
Út	22. 05.	14:30	setkání nejen starších věkem
St	23. 05.	19:00	biblická hodina – Desatero a izákovský cyklus
Ne	27. 05.	09:30	Neděle svatodušní, M.T. Zikmund, VP
Út	29. 05.	14:30	setkání nejen starších věkem
St	30. 05.	10:00	Hudba rytířů a princezen – hudební program pro děti – MC
St	30. 05.	19:00	biblická hodina – Desatero a izákovský cyklus

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Pastorační a úřední hodiny faráře a sborové sestry:

Farář: **pondělí a středa** 9.00–11.30; **čtvrtek** 18.00–19.00

Sborová sestra: **pondělí, úterý, čtvrtek** 8.00–12.00; **středa** 13.00–15.00

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Miloš Lešíkar, Petr Sláma, Jana Šarounová* a *Blanka Uličná*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová* a *Vít Kremlička*. Tiskovou verzi programem $\LaTeX$ 2_ε připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné**

Obsah

Hospodin tvoří všechno nové	2
Jak se daří mateřskému centru?	5
Rodina, manželství a jejich úskalí II.	7
Mravy nedělní Moravče	11
Rodinná neděle	13
Szukam Pana i jego drogi	15

a další články ...

Hospodin tvoří všechno nové

Kázání bratra faráře Jaromíra Dusa na Vinohradech na Velikonoční pondělí

Čtení: 2. Petrova 3, 1–13
Text: Iz. 65, 16–19

Kristus vstal z mrtvých, ano, vskutku vstal! Tato věta se ozývala jako radostný pozdrav v uplynulých hodinách v nejrůznějších jazycích, na nejrůznějších místech světa, od Nového Zélandu až po západní pobřeží obou Amerik a ostrovy Tichomoří. „Kristus vstal z mrtvých!“ doznívá všude, kde se křesťané tímto pozdravem nejen pozdravovali, ale také povzbuzovali, dodávali si novou odvahu, naději a sílu a předávali sobě navzájem – a dal-li Pán i svému okolí – velikou, jásavou radost.

Důvodem pro toto pozdravování a jásaní je zvláštní, pozoruhodná událost a zkušenost! Hrob, do kterého uložili tělo Pána Ježíše, našly jeho učednice a o něco později i jeho učedníci prázdný. Brzy potom, v příštích hodinách a dnech, se i mnozí další Kristovi svědkové se svým vzkrášeným Pánem osobně setkali, nebo se jim alespoň ukázal, jak o tom nadšenými slovy vydal svědectví apoštol Pavel. Křesťané se radovali a radují, neboť směli poznat a uvěřit, že Hospodin, jejich Bůh, není jen a není ani především Bohem řádu a pořádku, jak by se možná některým lidem líbilo, ale Bohem nových začátků, dárce nových věcí, nových možností a příležitostí, je tím, kdo osvobozuje, uvolňuje, otevírá budoucnost.

Také z našeho dnešního text máme slyšet, že Hospodin chystá nové věci.

Z těch čtyř veršů proroka Izajáše, nad kterými se zamýšlíme, se nám jistě hned po prvním přečtení vybaví, že se zde tři-

krát opakovala slova *já tvořím*, nebo *já stvořím*. To je dost na to, abychom si toho nejen všimli, ale také abychom se právě odtud pokusili textu porozumět.

Hospodin tvoří – nejenom v minulosti, ale i teď a také v budoucnu.

Mám za to, že s Boží stvořitelkou aktivitou v minulosti většina lidí, dokonce i většina lidí v naší zemi, velký problém nemá. Někteří jistě ano. Především ti, kdo první slova bible čtou jako reportáž z místa činu, jako záznam Božího pracovního postupu. Ti jsou obvykle přesvědčeni, že tak to přece být nemohlo, a tedy ani nebylo! Lidé poučenější čtou zprávu o stvoření vesmíru z pera biblických svědků podobně, jako by četli, nebo dokonce zpívali písničku. Písničku o tom, co bylo na počátku – a co se stalo, když Bůh promluvil, a konečně, jak Bůh odpočinul. Odpočinul ne proto, že by byl unavený, ale abychom věděli a pamatovali, že nyní má na nás čas, chce být s námi a chce, abychom my byli s ním.

Setkal jsem se s řadou lidí, kteří bibli nečtou a ani ji moc neznají, a přesto připouštějí, že to byl asi Bůh, kdo nějakým způsobem nebe a zemi udělal, že celý vesmír nejspíš nějak z jeho rukou nebo z jeho mysli pochází – nějaká inteligence tady přece musela být dřív, říkájí, aby byl život rostlin, zvířat i lidí vůbec možný.

Většinou si stvořitele veškerenstva představujeme jako jakéhosi prvotního hybatele, jako toho, kdo na počátku připravil scénu, stvořil vesmír, Zemi i Slunce a Měsíc, rostliny i zvířata, všemu dal řád, stanovil své přírodní zákony a pak nám to všechno dal k dispozici, abychom si v tom

vali manželé Junovi, a domovnícké, kterou vykonával bratr M. Filipi. Sborovým zaměstnancům byly k užívání určeny byty v přízemí (Junovi v přízemí vpravo, M. Filipi domovnícký byt a vikáři

Pokornému k užívání dán byt v přízemí vpravo).

Podle záznamů br. V. Chadima upravil mch

Szukam Pana i jego drogi

Pozvání na setkání střední generace

Pro ty, kdo nemají polské předky, může tato věta znít dost divně. Ve skutečnosti její překlad zní: „Hledám Pána a jeho cestu“. To je také jeden z důvodů, proč jsem na evangelické teologické fakultě UK. Mé jméno je Lukáš Borecki a pocházím z karvinského sboru Slezské církve evangelické a.v. Byl jsem po-

zván, abych přiblížil diakonickou a misijní práci svého sboru. Sám jsem byl u zrodu dvou neziskových organizací, věnujících se dodnes malým dětem a starší mládeži. A dá-li Pán, něco vám o tom povím.

Na setkání „třicátníků“ ve čtvrtek 17. května v 19:30 ve sboru na Korunní 60

Lukáš Borecki

I faráři hrozí sedavá práce.

Z historie vinohradského sboru XXXVI.

1956

V začátku roku (v únoru) bylo jednáno o vymalování modlitebny a o dalších opravách. Zároveň byl projednán cyklus sborových přednášek pro sborové pracovníky. Na sborovém zastupitelstvu, které se konalo 8. března, přečetl kurátor zprávu o životě sboru, byly čteny zprávy o hospodaření sboru v roce 1955 a schvalován rozpočet na rok 1956.

Dále promluvil bratr Moravec o některých složkách sborové práce, bratr Laichter o pastorační a vikář sboru o pokání.

V dubnu se staršovstvo zabývalo jednáním o mládeži a zvažovalo podněty, které by práci s mládeží pomohly.

Červnové staršovstvo schválilo, aby vikář užíval byt 1+1 v přízemí sborového domu, a rozhodlo o pronájmu pokoje v druhém patře za 400 Kč měsíčně.

15.9.1956 byla založena skupina střední generace. V listopadu roku 1956 se staršovstvo věnovalo vyhledávání nového objektu pro rodinnou rekreaci. Podána také informace o křesťanské službě – ta měla 9 pečovatelek, které pravidelně navštěvovaly starší a osamocené členy sboru a měly kontakt se všemi členy, kteří jsou v domovech důchodců. V prosinci projednávalo staršovstvo záležitost bratra Šípka. Bylo zjištěno a bratrem Šípkem doznáno, že zpronevěřil sboru značné množství paliva rozprodáváním nájemníkům. Usneseno rozvázat pracovní poměr s bratrem Šípkem k 31.1.57 a sestrou Šípkovou k 31.3.57 se závazkem vyklidit byt do 31.3.57. Záležitost s nimi osobně projednána a písemně potvrzena.

1957

V únoru se sešlo na společné schůzi vinohradské a vršovické staršovstvo a jednalo o duchovní práci laiků. Na březnové schůzi byl usnesen způsob přijímání přistupujících členů ve staršovstvu. V květnu sjednal sbor pracovní poměr na místo kostelníka a domovníka s paní Junovou. Byla schválena dohoda o směně bytu Junových za byt kostelníka a bratr Jun byl povolán za člena staršovstva. Ke konci roku dává výpověď bratr Šimsa, dosavadní vikář sboru, z důvodu odchodu do Kláštera nad Dědinou. (*Poznámka redakce: Jan Šimsa – jeden z koryfejí pozdější nové orientace, signatář Charty 77, zbaven souhlasu, koncem 70. let vězněn, na jeho obranu píše Ludvík Vaculík.*) V důsledku toho bylo v září jednáno s bratrem P. Pokorným o jeho nástupu na místo vikáře po ukončení vojenské služby. (*Poznámka redakce: novozákoník Petr Pokorný, v 90. letech děkan evangelické teologické fakulty, nyní v Princetonu, nejcitovanější český žijící teolog.*)

Na listopadovém sborovém zastupitelstvu projednávána zpráva o životě sboru, návrh rozpočtu na rok 1958 a dále zde bylo rozhodnuto o snížení počtu členů zastupitelstva na 40 členů a 20 náhradníků.

12.12.1957 byl za vikáře zvolen bratr P. Pokorný, ordinace určena na 19. ledna 1958. Dále projednáváno, že 23.3.1958 si sbor připomene 50. výročí postavení modlitebny. K tomuto dni určeno připravit sborové obecenství celého sboru po celý den a dále určeno připravit leták, který bude vytištěn nákladem 1 500 ks.

Ke konci roku došlo k rozdělení funkce kostelnické, kterou nadále vykoná-

a s tím žili, jak uznáme za vhodné. A tak zde žijeme, jak kdo může, někdy dokonce, jak kdo umí a chce! Někteří žel pouze živoří, zvláště v té části světa, které říkáme jižní polokoule, ale my, Evropané, jsme se na zemi docela hezky zabydleli! Rozhodujeme si o svých životech, někdy docela sami, někdy necháme druhé, aby nám do našich životů zasahovali, ale s Hospodinem, se Stvořitelem, který by nám chtěl i dnes – tak dávno po stvoření – do našich životů mluvit a zasahovat, nepočítáme a mnozí ani počítat nechceme.

A pak přijdou Velikonoce – prázdný hrob, Kristovo vzkříšení. A to je rána! To je šok! V pravém slova smyslu provokace!

Ti, kdo pokládají za nejdůležitější věc na světě neměnné řády a zákonitosti, musí být přinejmenším zneklidnění! Provokace velikonočního prázdného hrobu není především v tom, že zmizelo Ježíšovo tělo, že Kristus z mrtvých vstal, že Ježíš byl vzkříšen. Provokuje už to, že Bůh nejenom mohl, ale že také skutečně, programově a s plným nasazením do dalšího běhu událostí zasáhl. Lidé už mu vyhradili místo ve svém obrazu světa, on se s tím ale nesmířil a odsunout někam stranou, třeba do role jen vzdáleného pozorovatele, se nedal!

Mělo se za to, že Ježíšův příběh je už jednou uzavřená kapitola! V pátek byl popraven – ať právem nebo neprávem – v každém případě ale v pátek vše skončilo. Jak může Hospodin chtít znovu vstupovat do jednou uzavřeného děje, jak může měnit to „ne“ Ježíšových soudců ve své „ano“? Jak může chtít dodatečně měnit prohru ve vítězství?

Milí bratři a milé sestry! To je ale přesně to, co Bůh chce! Hospodin, náš Bůh, zasahuje a chce zasahovat do běhu událostí, chce je přetvářet, chce je nově

tvořit! Neodešel do důchodu, jako již mnozí z nás! Pracuje, tvoří, mění příběh Ježíšův a mění i životní příběhy naše. Z proher činí výhry. Otevřený hrob je novým začátkem. Jiným, než jak začínala Ježíšova cesta mezi námi, a přece znovu nadějným! To je radostná zvěst, to je sláva a pro některé nepochybně i pohoršení velikonoční neděle i všech nedělí dalších! Hospodin může a chce měnit poměry! Může a chce vstupovat do tvého a mého života a přetvářet a přetavovat i zlé v dobré! Nic není tak ztracené, aby s tím Stvořitel nemohl něco nového začít!

Nečekejme ovšem změny, které padají z ničeho nic jako meteority z nebe. Hospodin tvoří jinak, užívá materiál, který je k dispozici. Často starý, dávno vyražený materiál. Může použít i to, co za nic nestojí: naše pády, trapasy, naše zrady a selhání – a dokonce i z nich vytvořit nové hodnoty pro život, pro život náš vlastní, i lidí kolem nás!

V našem textu nás prorok Izajáš chce povzbudit ujištěním, že Hospodin tvoří nové už tím, že zapomíná. Zapomíná na minulá souzení, zapomíná na naši nevěrnost – ta mu nevstupuje na mysl, četli jsme. To není zapomnětlivost, ale záměr! Hospodin chce zapomenout. Dává mně a tobě šanci začít znovu, nezatíženi minulostí.

Uvažme, že i v této věci nás Bůh zve k následování a volá k napodobování: také my máme jeden druhému zapomenat, co jsme si natropili! Odpouštějte si navzájem, ať je vaše mysl čistá, jasná a veselá, prozářená radostí velikonoční neděle i nadějným očekáváním toho, co pro nás ještě Bůh připravuje. „Veselte se, já sejte stále a stále nad tím, co stvořím“, povzbuzuje Hospodin svůj lid prostřednictvím svého proroka. Činí tak v baby-

lonském zajetí. Daleko od domova, daleko od jeruzalémského chrámu. Povzbuzuje svůj lid k radosti i k naději navzdory všemu, co je kolem vidět, co lze očekávat, co se nám jeví jako pravděpodobné.

Pod novým nebem slibuje Hospodin novou zemi.

Země – to je prostor pro život. Ale spousta tak to chápali starozákonní Izraelci. Není to ledajaký kus půdy. Je to oblast, kde se žije podle Boží vůle, kde platí Boží vláda. Jak se takové místo pozná? Stačí stručná charakteristika: Prorok řekne, že je to místo, kde lidé žehnají a přísahají v Bohu pravém. Kdo by nechtěl žít v zemi, kde přísaha a slib platí, kde se smlouvy dodržují? Kde ani není nutné smlouvy psát – stačí dané slovo a podaná ruka? A kdo by nechtěl žít v zemi, kde požehnání je upřímné a pravé, jak pravý je Bůh sám?

Ta zaslíbená země, země nová, země vlády Hospodinovy, to není místo, kde jsou uspokojeny všechny mé potřeby, není to místo, kde by se nemuselo hnout ani prstem. Ta země je všechno jiné než idyla v běžném slova smyslu. Vzpomeňte: když přišli Izraelci do zaslíbené země, čekala je především poušť. A přece: je to místo, kde je možno žít poslušně a spravedlivě, kde právě ty dva základní prvky lidského soužití, které prorok zmiňuje výslovně: požehnání a přísaha, jsou pod Boží vládou. Kdo si bude v té zemi dávat požehnání, bude si je dávat v Bohu pravém. Kdo bude v té zemi přísahat, bude přísahat při Bohu pravém. (Iz 65,16).

Prísaha, nebo také smlouva, je základní projev a podmínka lidského soužití. Je to úmluva, ujednání o tom, jak chceme a jak budeme společně žít. Domlouváme se, jak si vzájemně prospívat, a ne škodit. V přísaze nejde jen o ochotu

domluvit se, ale i o odhodlání a touhu omezit svá práva kvůli druhému, vzdát se kvůli druhým části své svobody. Už od počátku stojí vyvolený lid ve „smluvním vztahu“ s Hospodinem. Je to však podivný smluvní vztah, kde jedna strana ustavičně zklamává, zatímco druhá zůstává věrná. Věrná až po to nejzřetelnější Boží ano vůči nám v Ježíši z Nazaretu. Vzpomeňme na slovo, které jsme slyšeli hned na začátku dnešního shromáždění: *Vždyť Boží Syn, Ježíš Kristus, nebyl zároveň „ano“ i „ne“, nýbrž v něm jest jasné „Ano“!* Ke všem zaslíbením Božím, kolik jich jen jest, bylo v něm řečeno „Ano“. (2Kor 1,19–20) Prísahat v Bohu znamená vstupovat do vztahu s druhým s vědomím a odhodláním, že se chci vydat, rozdat, obětovat. Podobně jako se Hospodin vydal lidu Izraele.

Požehnáním přeji druhému všechno dobré: upřímně, z hloubi srdce, dobré nejen pro tuto chvíli, ale napořád! Ba víc, přeji mu Boží přítomnost a Boží pomoc! Vyznávám, že Pán Bůh ví lépe než já, co potřebuje, a tak mu přeji, aby mu Hospodin sám požehnal. Jestliže si vzájemně žehnáme, pak zároveň vyznáváme, že náš život není samozřejmý přirozený jev, ale vzácný dar, dar, kterému Hospodin přeje zdar, který chrání a podporuje! A uvědomujeme si, že jediná, situaci přiměřená odpověď na požehnání je naše vděčnost, díkčinění a radost! Však to je také to, čeho chce Hospodin dosáhnout, co si přeje, když tvoří vše nové. I náš dnešní text končí výzvou k radostnému životu: *Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jásotu a jeho lid k veselí.* (Iz 65,18) Toto je cíl Božího stvořitelského plánu. Hospodin chce pro lidi radost, jásot a veselí. A nejen to! I on sám se chce těšit a

děl Ester, jak přehazuje rukou hlenovité hromádky žabích vajíček do vody, aby nezahynuly, a Mirka, jak chodí po „své“ hrázi a vykládá, jak museli kvůli chráněné rybnice vrance obecně zbudovat navíc ještě náhon kolem rybníka, říkal jsem si v duchu: „Budou tihle u nás na Vinohradech vůbec šťastní?“ No, vlastně to ale koneckonců záleží i na nás. . .

V pozdních odpoledních hodinách jsme se rozloučili a vyrazili nazpět domů, příjemně unaveni sluníčkem. Jak na nás návštěva mocně zapůsobila, nejlépe ukazuje reakce Samuelka, který v autě pro jistotu snědl všechny své bonbóny. To prý kdyby mě „ten“ pán náhodou naučil „to“ kouzlo.

Jiří Svoboda

Rodinná neděle

Při rodinné neděli 1.4. jsme vyslechli zajímavé povídání o komunitě Chemin neuf (Nová cesta), která v naší republice sídlí v zámku v Tuchoměřicích u Prahy. Aktivita této ekumenicky zaměřené komunity jsou rozsáhlé – orientované jak na budování duchovního života svých členů,

svobodných i ve stavu manželském, tak na misijní působení. Blíže jsme se tak seznámili s prostředím, ve kterém žije a slouží členka našeho sboru, Evelyne Lecoq.

jaš

dvorečku, lavičkách, sluníčku a s otevřenou třešňovicí (jistě na naši počest). Trochu jsme se my vinohradští zdráhali přisednout, aby se do nás moravečtí nepustili za to, že jsme jim zlanářili farářku. Ale byli to báječní lidé, buchet jsme dostali, že to nestačí spočítat.

Mysleli jsme, že si ještě prohlédneme kostel a okolí a pojedeme zpět, ale Ester nedala jinak a pozvala nás na oběd. Než byl připraven, prošli jsme s Mírou Čaškem (to víte – je vyloučeno, aby člověk s někým popil třešňovicí a dál mu vykal) vyhlídkovou trasu kostel–hřbitov–koupaliště–hřiště. Za tobogán, který tam mají postaven, by se nemuseli stydět snad ani v akvaparku.

Po obědě jsme odpočívali ve stínu úctyhodné hromady naštipaných špalků (ano, na faře se i v 21. století topí dřevem), popíjeli kávu a lenivě hovořili o ži-

votě našem i našich sborů. Aby si přišel na své i Samuelek, Mirek mu ukázal kouzlo „půjč mi bombón, já ti ho zmizím“. To se však nesetkalo s velkým pochopením. Naštěstí hned následovalo kouzlo „copak to máš za uchem“. To bylo o moc lepší, ale stejně nejlepší bylo Samuelkovo vlastní kouzlo „zmizím ti bombón v puse“.

Uprostřed odpoledne, kdy jsme cítili, že by bylo dobré již nezneužívat tamní pohostinnosti, jsme se chtěli rozloučit. Bylo nám však nabídnuto, jestli se nechceme ještě podívat na rybník, který patří sboru a který byl vloni dle plánů Mirka Čaška za pomoci fondů EU obnoven. Ne že by každý manžel českobratrských farářek mohl navrhovat sypané hráze, ale tento, byv vodohospodářem, může. Rybník skrytý v lese dnes plní pouze funkci ekologickou. Když jsem vi-

radovat spolu s námi a mezi námi. Náš text přece končí slovy: I já budu v Jeruzalémě jásat a veselit se ve svém lidu.

V prvním našem dnešním čtení jsme slyšeli, co psal křesťanům ve svém druhém dopise apoštol Petr. Je zřejmé, že i on spoléhal na Boží slib a vyhlížel nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. Více slov a pozornosti věnoval však v oddíle, který jsme četli, starému nebi a staré zemi a jejich konci. Mnozí z nás dnes v jeho slovech o zničení ohněm tušíme ne jen varování, ale reálnou

hrozbu! Já nevím, možná opravdu pohltí staré nebe a starou zemi oheň. V tom případě jej nejspíše sami zapálíme! Chci ale i slovům apoštola Petra rozumět pod zorným úhlem Kristova prázdného hrobu, totiž s jistotou, že smrt nevyhraje – a chci spolu s prorokem Izaiášem vás i sebe povzbudit k vděčnosti a radosti. Budme veselí a jásejme nad tím, že Hospodin tvoří nové věci, včera, dnes i zítra. Tvoří je proto, abychom mohli být veselí a mohli jásat – a aby se i on mohl radovat s námi. Amen

Jak se daří mateřskému centru?

získaly 30 000 Kč. Díky tomu jsme mohly požádat o další grant ve stejné výši i u Magistrátu hlavního města Prahy, na jehož rozhodnutí zatím čekáme.

Pravidelná divadelní představení pro malé děti do 3 let se stala fenoménem pro široké, nejen vinohradské okolí. Jsou něčím, v čem je mateřské centrum, fungující při našem sboru už 7 let, naprosto ojedinelé.

Dostalo jméno! Děti a rodiče, kteří navštěvují mateřské centrum, rozhodli na základě našich návrhů, že se bude jmenovat Korunka.

Již podruhé jsme požádaly Městskou část Prahy 2 o grant na pořádání divadelních představení pro malé děti v příštím školním roce a již podruhé jsme tak

Chodí na ně s dětmi nejen maminky, ale i tatínkové nebo dědečkové, často k nám cestující i z jiných městských částí, mnozí z nich se železnou pravidelností. Účast bývá hojná, průměrně 50 malých i velkých diváků. Vidět jedno dopolední divadelní představení Korunky a to, jak na ně děti reagují, rovná se dobít si baterky minimálně na několik hodin! Troufáme si

tvrdit, že v našem městě není mnoho takových míst (jsou-li nějaká), kam by rodič mohl jít „do divadla“ s dítětem, které ještě nedosáhlo věku 3 let, aniž by se musel obávat, že budou ostatní vyrušovat, že se dítě poleká setmělého sálu nebo že zaplatí vstupné, které třeba nakonec nevyužijí, protože se jeho ratolest zatím neumí soustředit dostatečně dlouhou dobu, aby shlédla celé představení. Projektem divadel pro nejmenší chceme nejen zaplnit prázdné místo v nabídce našeho města a umožnit dětem i dospělým citový a kulturní zážitek, ale navíc i milou společenskou událost. V neposlední řadě máme radost z toho, že i díky tomuto projektu, určenému široké veřejnosti, se naše církevní prostory otevírají obyvatelům Vinohrad a přilehlého i vzdálenějšího okolí.

Dík za to patří nejen Městské části Praha 2 a umělcům, kteří v rámci tohoto projektu u nás vystupují, ale především Zuzce Bruknerové, na jejíchž bedrech zajišťování kontinuity a propagace tohoto projektu leží.

Z výtvarných činností, které v centru

pořádáme, stojí určitě za zmínku květinový twist art Markéty Mrázikové, koráلكové vyšívání Zuzky Bruknerové, patchwork a výroba linorytových tiskátek na textil Noemi Trojanové, malování na hedvábí Veroniky Sladké nebo zdobení velikonočních vajčiček včelím voskem, kterému nás i letos přijela učit Květa Střelbová. „Arteterapie“ v Korunce má léčivé účinky i na úplně nešikovné.

Kromě divadel a výtvarných činností začalo centrum pořádat besedy. První se konala 29. ledna a byla „O všem, co nás zajímá o různých formách pomoci opuštěným dětem“. Přišla mezi nás paní Vávrová ze Střediska náhradní rodinné péče a podnítila živou, vřelou diskuzi. Na 2. března připravila Elen Plzáková, farářka jarovského sboru, besedu na téma Jak vychovávat děti v křesťanské víře. Přítomné maminky i tatínky měli spoustu dotazů a skoro všichni k tomu měli co říci. Povzbuzeny touto odezvou, budeme v besedách pokračovat.

Za peníze, které se centru podařilo získat v loňském roce, plánujeme zásadní obměnu nevyhovujícího stávajícího nábytku za praktičtější a především takový, který by lépe sloužil potřebám nejen mateřského centra, ale i sboru pro ostatní akce, které se v jeho prostorech konají.

Aktuální informace a program mateřského centra je k vidění ve vitrině u vchodu do kostela, na nástěnce v prvním patře a již několik měsíců ho lze najít také

vzdálí pozorovat, přemýšlet o tom a modlit se s žalmistou: „Bože, učil jsi mne od mladosti mé a až podnes vypravuji o divných činech tvých. Protož také i do starosti a šedin, Bože, neopouštěj mne, až v známost uvedu rámě tvé tomuto věku, a všechněm potomkům sílu tvou.“ (Ž 71,17–18) K podzimu života patří rozpomínání se na Boží dobrodiní (Ž 119,71–74) a vděčné uvědomování si, že všechno, všecičko byla a je Boží milost. Bývá těžké vyrovnávat se s různými neduhy stáří, dokázat s nimi přijmout sama sebe, natož pak toho druhého s jeho neduhy a vrtochy. Mně pomáhá, když se přibližují léta, o nichž Kazatel píše: „nemám v nich zalíbení“ (12,1), že si pomyslím: ale v Božích očích jsme stále jeho děti a On pro nás má i naději: „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteří

ho milují.“ (1.Kor.2,9) Doporučuji si přečíst v knize Štěpána Šoltésze: „Kristus a rodina“ kapitolu: „Staří manželé“.

E) A zakončím básničkou z časopisu pro děti „Růžový palouček“, který naše církve vydávala, když jsem byla malá:

B a b i č k a

Ve vnučkově objetí
Zkvetla jí láska po třetí.
Prvně – to bylo v mládí,
Když s naším dědečkem
Měli se rádi.
Potom jí srdce hrálo,
Když v klíně mateřském
Se dítě usmívalo.
Teď na cestu dalekou
Chystá se polehoučku,
těší se nadějí,
hřeje ji láska vnučků.

Jarmila Strádalová

Mravy nedělní Moravče

Patnáctého března v neděli ráno vyrazila skupina vinohradských na Vysočinu do Moravče za naší budoucí farářkou Ester Čaškovou. Jen tak na „pokec“ a na „čumendu“. Pojem skupina je silně přehnaný – byla to spíše skupinka, kde naše rodina měla převažující roli jen díky tomu, že jsem s sebou měl Samuelka.

Toleranční kostel v Moravči je moc pěkný, malý a útulný. Bohoslužby mě překvapily množstvím písní ze „Svíťáku“, které Ester doprovázela na kytaru.

Říkám si, kdyby se ke kytarě přidal klavír, nějaká ta flétna a třeba trombon, to by bylo pěkné zpestření našeho sborového zpěvu. . . Nedělní škola zase překvapila tím, kolik bratrů se na jejím vyučování podílí – celí dva muži. Ale jelikož jeden přejde na podzim k nám (pan Čášek), situace se dramaticky změní, a to v obou sborech.

Po kostele následovala „pokostelová káva“, ale ne taková jako u nás – v místnosti na „igelitácích“, nýbrž na zeleném

čuje, je: Ex 19,5 a J 15,5. Namítnete možná: máme si tedy „hrát na svém písečku“, ve sboru, v církvi – a co svět kolem nás? Co myslíte? Jak tomuto světu lépe posloužíme? Jako věrná Kristova církev, sbor, rodina, která odráží ve svém způsobu života světlo Kristovo, nebo jako ti, kteří se světem splývají? Pán Ježíš vysílá své učedníky do světa s úkolem: „Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15) „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“ (Mt 28,19) Ale! „Nepřipodobňujte se světu tomuto.“ (Ř12,1) „Nedávejte se zapřáhnout do cizího jha.“ (2.Kor.6,12nn) „Neskládejte sobě pokladů na zemi.“ (Mt 6,19–21) „Žijte tak, abyste se líbili Bohu.“ (1.Tes.4,1) „Manželství ať mají všichni v úctě a manželé ať jsou si věrni, neboť neřestné a nevěrné bude soudit Bůh.“ (Žd 13,4)

B) Jako v přírodě, tak i v manželství „podzimu“ předchází „jaro“ a „léto“. Co se nám na jaře osvědčilo? 1) společný základ – víra v Ježíše Krista, Syna Božího. Chápu Abrahama, že řekl svému služebníku: „Neber manželku synu mému ze dcer kananejských (tj. pohan-ských), mezi nimiž já bydlím“ (Gn 24,3). Přetlumočeno do současnosti: stůjme o to, aby naše děti hledaly věřící partnery. Víme o 1.Pt 3,1–2, že ženy mohou zbožným způsobem života získat muže. Víme, že v rodokmenu Pána Ježíše byly ženy pohanky, které se přiklonily k lidu Hospodinovu. 2) osvědčuje se dát správné místo v srdci jeden dru-

hému. Jan Amos Komenský v předmluvě ke své knížce „Přemýšlívání o dokonalosti křesťanské“, kterou věnoval své manželce Magdalence, píše: „Manželko má milá, klenote můj, po Pánu Bohu mi nejdražší.“ I láska k manželce či manželovi, když se dostane na první místo v našem srdci, které má patřit Pánu Bohu, může toho druhého zotročovat.

C) Léto manželství – zpravidla nejdelší období společného života – zaměstnání, narození dětí, jejich výchova. Gn 2,18 (Kraličtí) : „Učiním jemu pomoc, kteráž by při něm byla.“ Je mi líto mnohých dnešních mužů, jejichž ženy odmítají své poslání být jim pomocí, která by při nich byla, to znamená: vytvářet manželovi a dětem teplo domova, přístav bezpečí a pohody, ovzduší důvěry a vzájemného sdílení. To je hlavní poslání ženy. Jistěže může studovat a být zaměstnána, ale jejím hlavním posláním i potom je být bytostí, která svého manžela a děti miluje, která je dovede pohladit, obejmout, políbit, usmát se na ně, která má čas jim naslouchat, když přijdou ze školy či z práce a chtějí jí sdělit svou radost či trampoty. Je to náročné – ale skutečná láska je vynalézavá (1.Kor.13). Žena dbá také o to, aby se rodina setkávala u společného stolu co nejčastěji, aby se navzájem sdíleli, aby si společně četli z Bible, modlili se a zpívali. (Př.31,10.30).

D) Podzim manželství. Mnoho toho, v čem jsme na jaře a v létě manželství byli aktivní, teď můžeme zpo-

na sborových internetových stránkách, www.vinohrady.evangelnet.cz.

Za jakékoli podněty, nápady, připomínky nebo dotazy sester a bratří našeho sboru k činnosti, programu a fungování Korunky budeme rády. Ačkoli je Korunka místem setkávání především rodičů a malých dětí, jsou na všechny naše akce anebo jen na prosté posezení a povídání u čaje nebo kávy srdečně zváni všichni, nejen mámy a tátové, ale i babičky a dědečkové. A nemusí ani nutně přijít s dětmi. Vlastně kdokoli je kdykoli v Korunce vítán!

A příběh k zamýšlení nakonec:

Rodina, manželství a jejich úskalí II.

Tématu letošního synodu jsme se věnovali i na pobytu v Janských Lázních. Po pět večerů jsme poslouchali pět příspěvků farářů, kteří s námi pobyt absolvovali, a potom o tématu diskutovali.

Rodiče a děti, jejich výchova, popřípadě nevýchova v SZ

O tomto tématu je těžko hovořit z pozice dnešní pedagogiky, psychologie, či metodiky. O cílené výchově dětí se přímo ve Starém zákoně nemluví. Na rodiče a děti se vztahuje Boží zákon a zákony spolitosti Božího lidu. V tomto siločarovém poli se všichni pohybují. V tomto prostoru mají své role a vzájemné vztahy.

Vztah mezi mužem a ženou je vztahem, v němž se má promítat Boží jed-

Jednou ve svém volném dni sestoupil náš farář z 1. patra do přízemí mezi ženy a děti, aby se poradil, jak se dělá slepičí polévka. Možná to i věděl, rozhodně si to mohl najít v kuchařské knize nebo na internetu a neriskovat, že ztratí čas, když se s námi zapovídá. . . Přesto přišel, trochu se zapovídal a trochu času ztratil. Když odešel, jedna z přítomných maminek se zeptala, kdo to byl. Bylo znát, že je příjemně vyvedená z míry zjištěním, že se farář zabývá slepičím bujónem. Bod pro Martina!

Za všechny v Korunce Jana Melicharová

V tomto čísle přinášíme další příspěvky – Výchova dětí dle Starého Zákona od Evy Šormové a Podzim manželství od Jarmily Strádalové.

nání s člověkem. Do tohoto vztahu patří věrnost, vzájemná úcta, láska, ochrana. Ve vztahu muže a ženy se má vytvářet pravé společenství, pravé lidství.¹ Děti jsou darem a požehnáním od Hospodina.² Nejsou smyslem manželství, ani jeho naplněním či dovršením. „Plodte se a množte se a naplňte zemi“,³ tomu rozumím tak, že účelem plození je naplnění země pravým lidstvím, pravým společen-

¹Gen. 1,27a Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, . . .

²Ž128,3–4 Tvá žena bude jako plodná réva uvnitř domu, tvoji synové jak olivové ratolesti kolem tvého stolu. Hle, jak bývá požehnáno muž, který se bojí Hospodina.

³Gen. 1,27b

stvím s Bohem a mezi lidmi navzájem. Nejde o dokreslení úkolu manželství. Co se děje mezi rodiči a dětmi, jaké jsou to na jedné straně pokřivenosti a zase na straně druhé důkazy poslušnosti a lásky, se dozvídáme z biblických příběhů. Uvedu jen několik příkladů, které jsou něčím charakteristické.

Co se stane, když děti rodičům slouží jako něco víc než svěřený dar od Pána Boha, se dozvídáme hned v následujícím vyprávění o Kainovi a Ábelovi. Prohlášení Evy „Získala jsem muže, a tím Hospodina,“⁴ je varováním matkám, aby neskládaly falešná přání do svých synů, potažmo dcer, kteří jsou jenom lidé se svými vlastnostmi a svým vlastním lidským příběhem.

Mezi rodiči a dětmi má panovat vztah, který vyrůstá z úcty⁵ a ze vzájemné lásky, jež dovede příkrývat pokřivenosti a nevyužívat slabosti rodičů. Noe se opil vínem, nejmladší syn Chám využívá jeho slabosti, starší bratři Šém a Jefet Noeho slabost příkrývají.⁶

Na druhou stranu Abram na Boží zavolání opouští své rodiště, dům svého

otce⁷, vytrhuje se ze všech dosavadních zvyků i společenských zákonitostí, překračuje stanovené normy té doby. Stává se Božím vyvoleným. Proto veškerá výchova dětí je podřízena výchově pod zorným Božím úhlem. To vše ústí do Desatera přikázání, které smluvně zavazuje vztah mezi Bohem a lidmi, ale i mezi dětmi a rodiči (a tím i výchovu dětí).⁸

Aby však vůbec Desatero se svým smluvním charakterem mohlo platit a jeho požadavky mohly být kladeny jak na jedince v roli rodiče, tak i v roli dítěte, musí oni sami nejprve stejně jako společenství vyjít z otroctví a projít slavením hodu beránka. Výchova se tedy neděje předáváním nějakých normativů, ale děje se formou otázek a odpovědí. Toto zní v dějinném krédu Izraele Šema Jizrael⁹. Rozumím tomu tak, že výchova dětí není jenom memorování zákona a morálky, ale vstupování a vtaňování se do dějů spásy, kterou koná Hospodin. A to stále, nejen ve slavnostních chvílích a chvílích k tomu určených, ale vždy, když stojím, chodím, ležím.¹⁰ Všude tam má dítě na mém životě rozpoznávat signály, které jej nutí se

⁴Gen. 3, 1b

⁵Lv19,3 Každý měj v úctě svou matku a svého otce; Př 1,8 Můj synu, poslouvej otcovo kárání a matčím poučováním neopovrhuj; Př 6,20–23; Dodržuj, můj synu, mé příkazy, a matčím poučováním neopovrhuj. Přivaž si je natrvalo k srdci, oviň si je kolem hrdla. Povedou tě, kamkoli půjdeš, když budeš ležet, budou tě střežit, procitneš a budou s tebou rozmlouvat. Vždyť příkaz je světlem a vyučování osvětluje, domluvy a kárání jsou cesty k životu.

⁶Napil se pak vína, opil se a odkryl uprostřed stanu. Chám, otec Kenaanův, spatřil svého otce obnaženého a pověděl to venku oběma svým bratrům. Ale Šém a Jefet vzali plášť, vložili si jej na ramena a jdouce pozpátku přikryli nahotu svého otce. Tvář měli odvrácenou, takže nahotu svého otce nespatriili. Gen. 9,21–23

⁷Gen. 12,1

⁸Ex 20,12 Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.

⁹Dt 6

¹⁰Budeš je vštěpovat svým synům (totiž slova Hospodinova, která budeš mít v srdci) a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat Dt 6,7

¹¹Až se tě tvůj syn (dcera) v budoucnu zeptá: „Co to jsou ta svědectví, nařízení a práva, která vám přikázal Hospodin, náš Bůh ?“, odpovíš svému synovi (dceři) Dt 6, 20

ptát.¹¹ V rozhovoru s dítětem, v tom, jak žiji, když stojím, sedím, ležím, a vtáhnutím dítěte do děje spásy, je vychovávám ke svobodě rozhodnout se pro „toru“. Tedy pro Boží ukazatele, které mě vedí na cestě životem. Není to morální kodex ve smyslu tupého dodržování zákona. V podstatě platí dvě kritéria. Miluj Hospodina, Boha svého z celého srdce svého, celou svou duší a celou svou silou.¹² Mi-

luj bližního svého jako sebe sama.¹³ Toto vše platí při výchově jako hlavní vodítka a směrovka. Úcta, poslušnost, láska rodičů k Bohu a příběhy spásy Božího lidu tvoří živnou půdu při výchově dětí. Tyto hodnoty rodič předává svým životem a prožívá je spolu se svým dítětem ve vzájemné úctě, poslušnosti a lásce.

Eva Šormová

Podzim manželství

Úvod k rozhovoru při pobytu rodin vinohradského sboru v Sola fide v Janškových Lázních 8.3.2007

A) Uvědomme si nejprve: kdo jsme? Jsme lid zvláštní, lid Kristův – církev, sbor, rodina. Ve SZ čteme, že Hospodin si povolal svůj lid, uzavřel s ním smlouvu – Ex.19,5: „Jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní, ačkoli má je všecka země.“ V NZ pak si Pán Ježíš povolává své učedníky, aby byli jeho lidem – Jan 15,5: „Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese ovoce mnohé, nebo beze mne nic nemůžete učiniti“. Křtem se stáváme lidem nové smlouvy, lidem Kristovým. „Pohřbeni jsme tedy skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili“. (Ř 6,4). Církvi Boží, lidem zvláštním, lidem Kristovým máme být v tomto světě. (Zvláštní – ne ve smyslu lepší, nýbrž: se

zvláštním posláním). A co k tomu každý z nás a všichni společně nezbytně potřebujeme? Slovo Boží, modlitbu a vedení Duchem svatým. „Svíce nohám mým je slovo tvé...“ (Ž119,5). „Kdo pohrdá Slovem Božím, sám sobě škodí“ (Př.13,13). „Zůstanete-li v mém slovu (tzn. Budete-li ho poslušni), jste opravdu mými učedníky“ (J 8,31). „Já jsem ten chléb života“ (J 6,35)... Poslušnosti Božího hlasu a zůstávání v Ježíšově slovu nás učí Duch svatý. Prosba o dar a vedení Duchem svatým je nejpodstatnější naší modlitbou a má zaslíbení: „Dá Otec nebeský Ducha svatého těm, kteří ho prosí.“ (Lk 11,13). Proč tento úvod k tématu: Podzim manželství? Během 51 let svého života v manželství jsme slyšeli mnoho nejrůznějších „dobrých“ rad do manželství a rodiny, ale jediné, co se nám osvědčilo a osvěd-

¹²Dt 6,6

¹³Lv. 19,18